

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Jagtlyst til det Yderste

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Jagtlyst til det Yderste", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 165. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich06-shoot-workid67599/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Jagthistorici*

og andre Jagten vedkommende Noticer.

Vildbassen skyder Jægeren

En Forstmand i Hannover havde paa Sne bemærket hvor en Vildbasse hver Nat havde sin Gang fra eet Skovhoved til et andet. En Maaneskins Nat sætter han sig et beqvemt Sted paa Laur, og da det forventede Vildsvin kommer ad sin sædvanlige Vei, lægger han an, og knuser med sin Kugle dets ene Baglaar. Bassen farer til Siden paa sine tre Been; men styrter i en tør, med løs Snee tildækket Sandgrav, af hvilken den ei var istand til at arbejde sig op igjen. Jægeren, som seer den pludselig forsvinde, lader og iler hen til Stedet, hvor han finder den pustende, snorkende og huggende Fraade, og seer tillige, at dens Vrede og Anstrængelse er forgjæves. Af Overgivenhed driller han den med Kolben af Bøssen, og morer sig over dens frugtesløse Hng. Men denne Spas faaer et sørgeligt Udfald: Bassen faaer med et af Forbenene fat i Geværremmen, og river Bøssen til sig; med det andet Been maa den formodentlig have spændt Hænen, og derpaa rørt ved Afrækkeren; thi pludselig gaaer Skuddet af og knuser Jægerens ene Arm i Albuen. Den Ulykkelige beholdt vel Livet; men mistede Armen, og blev for stedse ndygtig til Jagten.

Jagilyst til det Yderste

Esteds i Jylland -- hvor, finde vi os ikke befsiede til at sige -- døde for nogle Decennier siden en Godseier, hvis Jagtsands ikke forlod ham, førend de andre fem. Saalænge han endnu havde alle Sandsernes og alle Lemmernes fulde Brug, forsømte han aldrig nogen Jagt, hverken

* Det bedes herved søngang for alle bemærket: at Læserne ikke maae frygte for at opvartes med *Jagtløgne*; men at de anførte Anecdoter ere enten oplevede af Fortælleren, eller have deres Hjemmel i troværdige Personers eller Skrivters Frasagn.

paa hans eget eller indbydende Venners Revier. Men da han var kommen nogle Aar ind i de Halvfjerdsinstive, faldt det ham alt for besværligt at gaae, hvorfor han da lod sig kjøre fra een Saar til en anden. Ikke længe derefter formaaede han ei heller at staae ret længe; og lod han sig da gjøre en saadan Contoirstol, som Man sidder skrævt over, og paa hvilken Man kan dreje sig rundt. Istedet for tre Been havde den kun eet, som nedentil var forsynet med en spids Jernpig, der kunde drives fast i Jorden -- men var Jorden haard frossen, maatte han betjene sig af en trehener Stol. Saalunde behjalp han sig nogle Aar; men nu begyndte Øinene af blive svage. De bleve -- efter hans eget Udtryk -- „kantede med Ryslæder,” og randt i Blæst og kolkt Veir. Ogsaa herfor fandt han Raad: han lod sig forferdige en Lædermaske af Corduan med Glas for Øinene. Dette gik atter godt et Par Aar. Men ak! omsider mistede han ganske Synet. Mene Læserne, at Blindheden holdt ham borte fra Jagten, saa tage de storligen Feil. Havde han endnu ikke sine Ører i Behold? kunde høre Hundens Halsen og Bøssernes Knalden: Jægerens lifligste Musik. I sin Jagtvogn holdt han paa de Steder, hvor Jagtens Gang bedst kunde oversees og den hos ham siddende Tjener rapporterede ham enhver Begivenhed; og gik det, eftersom den var af Vigtighed til, Slag i Siag mellem Herre og Tjener: „Nu gaaer der en Ræv lige paa Forvalteren.” -- „Saa har han tidsnok; godnat, Mikkil Peersen! Var det ham der skjød?” -- „Nei, det var Gartneren, der skjød en Hare!” -- „Hvor bliver Mikkil af?” -- „Han staaer og betænker sig -- nu gaaer han ind paa Jesper Degn --” -- „Bous! var det ham der skjød?” -- „Ja!” -- „Bler han?” -- „Ja!” Og saaledes gik det i eet væk, naar noget Mærkværdigt passerede. -- Omsider sendte Døden Bud efter vor Herremand -- som han selv udtrykte sig med et velbekendt Jagtudtryk. Præsten blev hentet, og da han havde meddeelt ham Sacramenteret, vedblev han at tale nogle gudelige Ord med den Døende. Denne, som fra Tjeneren vidste, at der Dagen iforveien havde været stor Klapjagt hos en Nabogodseier, og at Præsten havde været med, afbrød hans Tåltale med det opbyggelige Spørgsmaal: „hvor mange Ræve faldt der i Nørre-kjæret?” og skulle disse Ord have været de sidste, som udgik af hans Mund.

Jagthistorier

Forunderlig Frølse

En Skytte ved Herregaarden Aakjær, som levede for en 80 Aar siden, da Jylland endnu ikke havde saa faa Vildsviin, anskød engang en gammel Basse, som strax søgte ham. Da den tog det sidste Spring imod ham, sprang han til Siden, og hug med sin Hirschfænger efter Dyrets Bagbeen, for at overskære de store Sener; men ramte ulykkeligtvis for høit oppe, og – til end større Ulykke – sprang Klingen oppe ved Fæstet. Den værgeløse Jæger vidste intet andet Raad, end at svinge sig op paa Bassens Ryg, og holde sig fast i Børsterne, med kun lidet Haab om heldig Ende paa dette fortvivlede Ridt. Det rasende Dyr foer nu omkring med sin Rytter imellem Træer og Buske, hvorved denne fik baade Klæder, Hænder og Ansigt temmeligt forreven, og under Bassens voldsomme Spring og idelige Huggen ud, maatte han hvert Øieblik vente at vorde Græsrytter, og derpaa et Offer for den forbitrede Fjende. Men see! da Nøden her var størst, var ogsaa Redningen nærmest: i sit blinde Raseri kommer Svinet ud paa et lidet glatfrosset Skovkjær, der var tildækket med et tyndt Lag Sne. Her skrider det strax omkuld – Skytten springer op og iler tilbage efter sin Bøsse, som han skyndsomst lader. Han kommer tidligt nok, for at give det sin Rest, inden det havde kunnat naae Landingen, og der faae Fodfæste. – En endnu uøvet Jægerdreng, som var baade for angst og for raadvild til at staae Skytten bi, havde fra et Træ, hvor han søgte Tilflugt, været Vidne til det hele Optrin.

Særdeles Jagtiver

En for flere Aar siden afdød Landsbypræst var, endog temmeligt tilaars, saa ganske Jæger til Liv og Sjæl, at denne Lidenskab ofte kom i fristende Collision med hans Embedspligter. Mangen en Helligdag, naar der just ei gaves ministerielle Forretninger, lod han Degnen læse, for at følge Dianas Kald; især naar der var god Sporsnee, maatte Kirke være Kirke. Fortælleren var engang som halvvoxen Dreng i hans Huus, og mindes grant følgende pudseerlige Optrin: Det var en Søndag, og Sidstpræken i Hovedsognet. Degnen kom og meldte, at der var ringet sammen, og Præsten havde allerede puttet sig fra nedden op under Kjolen (for en Nemheds Skyld hang den altid halv tilknappet paa en Krog ved Bjælken) da een af hans Sønner kom farende ind